

Színia:

Hogyan váltsuk meg az országunkat?!¹

Évek óta foglalkoztat a kérdés, hogyan tehetnénk szebbé, jobbá, élhetőbbé az országunkat. Minél többet gondolkozom ezen, annál inkább rájövök, hogy fönt-ről, a parlamentből, illetve a parlamenti pártoktól nem sokat várhatunk, nekünk hétköznapi embereknek kell kézbe vennünk a saját sorsunkat. Elég szomorú, hogy így van, azonban a magyar nép évszázadok óta túlélte már mindenféle politikai rendszert, és még fejlődnie is tudott, úgyhogy ezt a mai „demokráciát” is túl fogjuk élni valahogy...

Széchenyi István már jó *150 évvel ezelőtt* így szólt a pártokról:

"Húsz esztendő óta hiába erőlködnek, hogy pártembert faragjanak belőlem. Utálok a pártéletet. Hatalmi vággyal átítatott gyermeki dac, bizonyos pajkosság, betyárság és pajtáskodás, amely a cimborá szemében a gerendát sem látja, párturalom, amely a pártnak és ennek keretében az uralkodási viszketeknek mindent alárendel – ebből áll az egész. Nincs a föld hátán olyan nemzet, amelynek legkényesebb kérdései közül ez idő szerint annyi tudatlannál tudatlanabb fickó viselne előkelő, sőt vezető szerepet, mint a mi hazánk. Ha ezen beteg állapoton a közvélemény és a törvényhozás nem tud segíteni – valamennyien belepusztulunk."

No, nem pusztultunk bele – de a helyzet azóta sem változott lényegesen. Annyiban változott a pártélet jelentősége, hogy most sokkal több kerül nekünk, mint Széchenyi idejében. Az igazi probléma, hogy szinte soha nem is láttuk élőben, semmiképp nem ismerjük azokat az embereket, akiket megválasztunk. Amit ismerni vélünk belőlük, azokat az információkat a kampányszövegek, illetve a részrehajló média közleményeiből kapjuk, ezek az információk pedig szinte soha nem tükrözik a valóságot. A média bárkiből csinálhat istent, vagy épp patás ördögöt...

Na mármost, ha ilyen manipulált információk alapján választjuk meg a parlamenti, vagy az önkormányzati képviselőket, ugyan mi lehet az eredménye?! Általában négy év kiábrándultság, és a remény, hogy majd a következő négy év jobb lesz. ...És persze nem lesz jobb.

Régen, egy faluban mindenki ismert mindenkit, így pontosan tudták, ha mondjuk a falu bírása „sumákol”, vagy egyéb gázságokat követett el, de azt is tudták, ha tisztességes, becsületes ember volt. A falunak nem volt szüksége médiára és kampányanyagokra, mert a falu szeme, füle és szája mindent látott, hallott és tudott.

¹ Részlet a szerző „*EGY mindenkiért, mindenki EGYért*” című könyvéből.

Ma már a nép legnagyobb része városokban él, ahol viszont alig ismerik egymást az emberek, – a panelházakban sokszor még a szomszédok sem – így ismeretlenül pedig, igen nehéz bárkit is előljárónak választani. Nem kisebb a kockázat, mint egy kaszinóban, rulett közben.

Négyévente a választásokon nem teszünk mást, mint *politikai rulettet játszunk*, miközben azt gondoljuk, hogy felelős választópolgárok módján tesszük a dolgunkat.

Soha nem tudjuk, hogy *valójában* mi is egy-egy pártvezetés szándéka. Szinte soha nem ismerjük a pártlistákon feltüntetett embereket, sem a múltjukat, sem a jelenüket. Soha nem tudjuk, hol, mikor és hogyan vernek át minket... csupán reménykedünk, hátha tényleg tisztességesek a szándékaik.

A rendszer jelenleg tetszik—nem tetszik, így működik, és persze sokan bedőlnek a hangzatos jelszavaknak, mely szerint a döntés a népé, tehát demokráciában élünk. Soraim nem is nekik szólnak...

Azoknak írok, akik mindezt hazug rendszernek tartják, és más megoldást keresnek.

Falu a városban

Ahhoz, hogy a jelenlegi rendszerben jó döntést tudjunk hozni, és legalább az önkormányzatba jó képviselőt küldjünk, először is *meg kell egymást ismer-nünk*...

Egy-egy választókörzet a mi városunkban kb. 10 utcából áll, és ennek a 10 utcának nagyjából azonosak a gondjai: például az út, a csatorna, játszótér, utca-táblák hiánya és egyebek. Elég sok gondunkat meg tudnánk oldani, ha összefog-nánk, és egy-egy hétvégét rászánánk a környékünk csinosítására. Jelenleg vi-szont még azt sem tudjuk, kik lagnak ebben a körzetben, pedig lehet, hogy van köztünk építési vállalkozó, aki a gépeit ingyen ideadná segítségképpen, vagy van építőanyag-kereskedő, aki az építőanyagot beszerezné beszerzési áron, van mérnök, aki mindezt megtervezné, és néhány jómódú ember, aki anyagilag szí-vesen támogatná.

A közös munka összehozná az embereket, megismernénk egymást, és mivel az élet nemcsak munkáról szól, rendezhetnénk utca-fesztiválokat (gulyás főzés-sel), és egyéb közös programokat is. Az *önzetlen* munka során pedig, kiderülne, kik azok az emberek, akik VALÓBAN DOLGOZNAK A KÖZJÓÉRT, és máris lenne néhány igazán jó jelöltünk a következő önkormányzati választásra. Ezt a jelöltet már nem szórólapokból ismernénk, hanem személyesen, az elmúlt évek TETTEI alapján. *Nem az ígéreteit kellene díjaznunk, hanem a tetteit*, és ez óriási különbség.

Amennyiben mindez az egész város összes körzetében így működne, olyan emberek kerülnének a város vezetői közé, akikről *tudjuk*, hogy nem a saját zse-bükre, hanem a város javáért dolgoznak, és ezzel a helyi dolgainkat már rendbe is tettük.

Nem kell hozzá más, mint néhány lelkes szervező, aki végigmegy a körzeten és felírja, melyik házban ki lakik, mi a foglalkozása, és azt is, hogy miben tudna, szeretne a többieknek segíteni, majd pedig megszervezi a legfontosabb teendőket.

Minden körzetnek lehetne egy tájékoztató táblája, esetleg honlapja, ahol az éppen időszerű információkat, felhívásokat, eredményeket mindenki elolvashatná, így természetesen a segítők névsora sem maradna titokban az emberek előtt.

A parlamenti, illetve az önkormányzati választások előtt azután már elég lenne erre a névsorra pillantani, és azonnal kiderülne, hogy egy-egy jelölt vajon *rajta van-e az önzetlen segítők listáján*, és ha igen, milyen régen, illetve milyen gyakorisággal...

Tudom, hogy sokan minderre azt válaszolják, nem fogunk mi ingyen dolgozni, oldja meg a gondokat a polgármesteri hivatal, vagy a kormány. Természetesen részben igazuk van, akik ezt mondják, – hiszen sok pénzt elvisznek tőlünk ezek az intézmények, – csak hogy mi élünk ezen e területen, és mi isszuk évekig a levét annak, hogy a hivatalok a problémákat pénzhiányra hivatkozva „lepasszolják”. Ily módon akár egy teljes életet leélhetünk út, csatorna, utcátáblák, játszótér, park és egyéb hiányában... Mindez a polgármesteri hivatalnak, vagy a kormánynak nem fog fájni, nekünk viszont annál inkább.

Az előzőekben vázolt terv négy év alatt igazi változást hozhat az önkormányzat, a parlament összetételébe, és a rákövetkező négy év, amelyben már *a tetteik alapján jól kipróbált képviselőink* képviselik a körzetet, azt jelenti, hogy az igazán fontos dolgokra jut majd pénz is. Ez az ötlet tulajdonképpen arról szól, hogyan alakítsunk falut a városban. Olyan falut, ahol újra ismeri egymást mindenki, ahol az emberek tudják, kinek milyen segítségre van szüksége, és segítenek is egymáson.

Amennyiben ez a módszer az egész országban elterjed, tisztességes emberek fogják vezetni a városainkat, és mivel a FORRÁS vizének tisztasága minden esetben meghatározza, milyen tiszta a tó és a tenger, — a tó és a tenger is azonnali tisztulásba kezd.

Kérjük minderre az Isten áldását, és máris nyert ügyünk van!

Az eladósodásról

Legtöbben már vettünk fel hitelt ilyen-olyan célokra, és megtapasztaltuk, hogy a hitel nem túl kifizetődő dolog a családi kassza számára. A kamatokkal megnövelt összeg, amit vissza kell fizetnünk, bizony nem kevés, és ha kicsit rosszabbul mennek a dolgok, mint terveztük, akár elárverezés is lehet a vége. Legtöbben persze nem tehetnek mást, ha például lakáshoz szeretnének jutni, mint hogy hitelt vesznek fel, és ezzel akár 20 évre is függővé válnak a banktól. Ez nem az ő bűnük, hanem a rendszer, a kormány bűne, ugyanis a rendszer olyan helyzetet teremt, – természetesen nem véletlenül, – hogy nincs is más megoldás.

Ezek az üzleteken a BANKOK, illetve a bankok mögött álló multinacionális cégek gazdagszanak, hiszen kockázat, munka, és igazi pénzfedezet nélkül – tehát *alapvetően jogtalanul* – óriási haszonra tesznek szert. (A bankoknak elég, ha csupán a kölcsönzendő összeg 5%-a rendelkezésére áll... Nem véletlen, hogy az ország leggazdagabb embere 2006-ban éppen az OTP-bank vezére.)

A lakosságnak hatalmas üzlet hitelezni, azonban a legnagyobb üzlet mégis csak egy államnak adni kölcsön. Minél rosszabb egy állam hitelbesorolása, annál magasabb kamatot lehet felszámítani, annál nagyobb lehet a külföldi bankok által elérhető banki haszon. Egy ország hitelképességének leminősítése tehát igazán jó üzlet a bankvilág számára.

A leminősítés történhet például azért, mert az ország, a kormány politikailag nem elég stabil, esetleg kormányválság van: Kormányválságot pedig, nagyon könnyű kirobbantani... (Lásd Gyurcsány öszödi beszéde.)

Sok ember felháborodik, utcára vonul tüntetni, és máris kész a káosz forgatókönyve. Dramaturgiailag csak jót tesz, ha az egésztest kis tüzzel, ködobálással, némi sebesültséggel is megfűszerezzük — és máris jöhet a leminősítés, a forint romlása, illetve a kamatok emelése...

Hogy a Gyurcsány-beszéd kirobbantása tervezett volt, az abból is kiderül, hogy egy kis csetepaté miatt pillanatokon belül itt volt a Kossuth téren minden nagy tévétársaság – köztük a CNN *haditudósítója*. Kérdem én, vajon miért?! Egyetlen halott sem volt, lábtöréseken és némi zúzódáson kívül semmi komoly nem történt. Miért kellett ide ennyire gyorsan egy amerikai haditudósító?

Vagy miért kellett a témával foglalkozni egy legmagasabb nézettségű amerikai show-műsorban!? Nem furcsa?! Magyarország *egész lakossága* egy-egy nagyobb *amerikai város lakosságának a fele*. Mégis olyan nagy jelentőségű, világraszóló hír lett volna a mi kis csetepaténk?! Ej, ej... Vajon miért??? Hiszen ilyesmi, sőt sokkal rosszabb, nap-mint nap megtörténik egyes amerikai nagyvárosok kétes hírű negyedeiben...

Arra is kíváncsi lennék, mindezzel tisztában van-e a magyar kormány, illetve tisztában vannak-e a kormánypártok... Mivel ők pontosan ismerik ezeket a gazdasági mechanizmusokat és trükköket, – hiszen már *mindannyian kormányoztak* – SZINTE BIZTOS, HOGY MINDANNYIAN TISZTÁBAN VANNAK VELE. Mégis eljártsszák a forgatókönyvet. *Mindannyian*.

A tisztességes emberek többsége pedig nem érti az egésztest, és tehetetlen az egész gyalázattal szemben, mert még hisz az igazságban. Azt gondolja, hogy a demokratikusan választott képviselők majd megoldják a problémát...

A hátuk mögött közben tömnek a zsebüket a „tiszteletre méltó” nemzetközi pénzintézetek bankárai, tulajdonosai... akiknek ugyan mindegy, hogy Árpád-sávós, piros-fehér-zöld, vagy éppen fekete halálfejes zászlót lenget a szél, csak elég nagy legyen a vihar ahhoz, hogy telefújja zörgő dollárokkal meg eurókkal a feneketlen zsákjaikat.

Minél inkább tönkremegy az ország, minél többen szegényednek el, minél többen nem tudják majd fizetni a hitelek törlesztő részleteit, annál nagyobb a

nyereség – hiszen így végre lehet árverezni, potom pénzért nagy értékű ingatlanokat, jó magyar termőföldet, a Magyarország alatt fekvő hatalmas vízkészleteket, vagy éppen földgázt megszerezni, majd mindezt busás haszonnal továbbadni.

Ezeknek az „embereknek” nincs istenük, — azaz dehogynem: a halálfejes fekete zászló.

Összeesküvés-elmélet

Létezik-e világkormány? Létezik-e valóban egy kis csoport a kulisszák mögött, amelyik irányítja a világot?! Igen, létezik. Persze nem olyan világkormány, amely prófétákból áll, és képes megtervezni századokkal előre az emberiség jövőjét.

Legtöbben a saját ügyeinkben sem látunk tisztán, nem is beszélve az ország dolgairól. Olyan emberek pedig, szinte biztos, hogy nincsenek, akik képesek átlátni az egész világ helyzetét, mi több, pontosan megtervezni akár századokra előre az emberiség jövőjét. Néhány próféta ugyan képes belelátni a jövőbe, de a jövőt száz, kétszáz évre előre megszervezni még a legnagyobb földi próféták sem tudják.

Az emberiség jövője, úgy tűnik, mégis valamilyen ördögi terv szerint halad, de azt a tervet bizonyosan nem próféták, hanem gátlástalan pénz és hataloméhes emberek szövik. A leghatalmasabb és legpénzéhesebb emberek tehát valóban alkotnak egy világkormányt, és céljuk a globális világbirodalom létrehozása... Ebben a birodalomban az emberek legnagyobb része akarat nélküli termelő robotokká silányul, kis része pedig mesésen gazdaggá válik, és kezében tart minden földi hatalmat.

Az is biztos, hogy a szálak az Egyesült Államokban egy „bokorban” futnak össze. (Bush jelentése bokor)

Mi a módszerük?

A módszerük elsősorban gazdasági és pénzügyi természetű, és elit gazdasági-pénzügyi apparátussal dolgoznak. Ezek a szakemberek önmagukat „viccesen” gazdasági bérgyilkosoknak nevezik.

„A gazdasági bérgyilkosok (EHM-ek) jól fizetett szakemberek, akik dollár milliárdokat csálnak ki a világ országaitól. A Világbank, az USAID (U.S. Agency for International Development, az Egyesült Államok Nemzetközi Fejlesztési Ügynöksége) és más „segélyszervezetek” pénzét a világ természeti erőforrásait ellenőrző nemzetközi nagyvállalatok és néhány gazdag család zsebeibe töltik. Eszközeik meghamisított pénzügyi jelentések, manipulált választások, megvesztegetés, szex és gyilkosság is szerepel. A birodalmak létével egyidős játékot űznek, de ez a játék most, a globalizáció korában új és ijesztő méreteket öltött.”

S egy amerikai gazdasági bérgyilkosnak saját vallomása szerint következő a feladata:

„Az lesz a dolgom, hogy rávegyem a világ vezetőit, épüljenek be abba az óriási rendszerbe, amely az amerikai gazdasági érdekeket képviseli világszerte. Végül is ezek a vezetők belegabalyodnak az adósságok hálójába, és ez biztosítja lojalitásukat. Bármikor használhatjuk őket, ha politikai, gazdasági, vagy katonai érdekeink úgy kívánják. Cserébe ők megerősíthetik politikai pozíciójukat azzal, hogy országukban ipari parkok, erőművek, repülőterek épülnek. Az amerikai építőipari és beruházó cégek vezetői pedig mesésen meggazdagodnak.” (John Perkins: Egy gazdasági bérgyilkos vallomása.)

A rendszer dióhéjban:

Tegyük fel, hogy egy országra valamilyen ásványkincs (leginkább energia-hordozó), természeti erőforrás, vagy egyszerűen a fekvése, stratégiai helyzete miatt szüksége van a globális birodalomnak. Ilyenkor a kiválasztott országot „gyarmatosítani” kell. A gyarmatosítás módszere a következő:

1. A célországba magasan képzett gazdasági szakembereket, sokszor független szakértőket delegálnak (kiképzett gazdasági bérgyilkosok), akik terveket készítenek az ország gazdasági mutatóinak fellendítésére, az ország gazdaságának megmentésére és modernizálására. A szakértők óriási beruházásokkal tervezik megoldani a problémákat, amelyek hasznát és növekedési ütemét jócskán túlbecsülik. A beruházásokra hatalmas hiteleket vetetnek fel az ország vezetőivel. A beruházások megvalósításával természetesen saját multinacionális cégeiket bízzák meg, a hiteleket saját bankjaik finanszírozzák.
2. A beruházások elkészülnek, a célország eladósodik, és nemzeti jövedelmének nagy részét törlesztésekre fordítja. Az államkasszában nem marad pénz egészségügyre, oktatásra, szociális kiadásokra, a szegénység felszámolására. Az ország teljesen kiszolgáltatott a hitelnyújtóknak, gyakorlatilag gyarmattá válik. A „gyarmatország” együttműködő szűk politikai elitje mindeközben meggazdagodik, és a gyarmatosítók minden kérését teljesíti.
3. Amennyiben egyes célországok vezetői mégsem mennek bele ebbe a forgatókönyvbe, mert szorult beléjük némi becsület és nemzeti érzés, jönnek az ún. „sakálok” (egy újabb „elit” alakulat), akik a zsarolás, megfélemlítés, hamis médiakampányok, szervezett tüntetések, és akár forradalmak megszervezésével megbuktatják az újtjukban álló kormányt. Ha ez sem sikerül, az akadémikus vezetőt egyszerűen merénylettel teszik el láb alól.
4. Olyan is megesik, hogy ezen módszerek egyike sem vezet eredményre: ilyenkor következik a katonai invázió, vagyis a célország valamilyen mondva csinált indokkal történő katonai elfoglalása.

Az eladósításnak ez csak az egyik működő forgatókönyve, az eredmény viszont minden eladósodott állam esetében ugyanaz.

Ma már a globális birodalomnak rendelkezésére áll a tudatmódosítás technikája is, amellyel egyidejűleg nagy tömegek tudatát képes befolyásolni. Ez hatalmas távlatokat nyit a globális birodalom megteremtésének folyamatában.

A globális birodalom magyar gyarmata

Sajnos, a globális birodalom már minket, magyarokat is gyarmatává tett, hiszen a rendszerváltás óta minden kormány hatalmas hitelekkel terhelte meg az országot, miközben vagyonunkat egyszerűen elkótyavetyélték. Ma már csupán látszatdemokráciában élünk, és választott vezetőink azt tesznek velünk, amit akarnak, mert igazi ellenzékük sajnos nem létezik. Tüntethetünk, ameddig csak akarunk, úgyszincs semmi jelentősége. A klasszikussá vált mondás szerint „majd megunjuk.”

Az is érdekes, hogy valamilyen hatalmi érdek folytán, mi magyarok még mindig szétdaraboltan létezőnk, míg Németország (*a második világháború legfőbb felelőse*) már régen újra egyesült.

Hogy van az, hogy mi meg sem említhetjük Trianont, mert azonnal nacionalistának, antiszemitának, sovínisztának és egyáltalán idiótának kiáltanak ki minket?!

Nohát, úgy tűnik, valakik valamiért „pikkelnék ránk.” Valamiért valakiknek nagyon fontos, hogy nekünk se hazánk, se istenünk ne legyen, vagyis teljesen erőtllenül tengessük az életünket.

Vajon miért olyan fontos mindez, hiszen nekünk nincs olajunk, és nincsenek nagy jelentőséggel bíró ásványkincseink sem.

Talán mi tudunk olyat, amit ők nem?! Esetleg mégis veszélyesek lehetünk rájuk?!

Mit tudunk mi, magyarok?

A magyarázathoz dimenziót kell váltanunk. Előző könyveimben részletesen leírtam, hogy mennyi bölcsesség, kozmikus tudás rejtőzik rovasjeleinkben, jelképeinkben, nyelvünkben. Ez a tudás, ez a nyelv HATALOM, óriási teremtő erő, amennyiben *egy célért egyszerre* mozdul. Nem csak földi, hanem igen magas égi erőket is mozgósít a jó cél érdekében. (Úgy is mondhatnám, hogy van „odaát” némi protekciónk...☺)

A kulcsszó tehát: JÓ CÉLÉRT, EGYSZERRE, MAGYARUL.

EGY mindenkiért, mindenki EGYért!
(Egy = Jóisten)

Ha 10 vagy 15 millió magyar egyszerre akarná és mondaná ugyanazt, még mindig megrendülnének bele a „Föld oszlopai”.

Amennyiben megfigyeljük, mi az a kicsi dolog, amin elbuknak a nagy nemzeti céljaink, kezdeményezéseink, kiderül, hogy végül mindig ugyanaz a hiba: az összefogás hiánya, vagyis a széthúzás.

Az emberi hang a világ legerősebb teremtő erejével bír. A magyar nyelv pedig, az emberi nyelvek között a legerősebb teremtő erővel rendelkezik.

Egyetértésben

Mit kellene tennünk, hogy teremtő erőinket újra egyesítsük a nemzet és a Földbolygó javára?! Fogalmazzunk meg néhány olyan célt, amivel mindannyian egyetértünk, s ezt *mondjuk ki minél többször hangosan, lehetőleg egyszerre, MAGYARUL*, és persze tegyük is meg, amit meg kell tennünk. Amikor sokan egyszerre mondjuk ki ugyanazt a gondolatot, a hangsor ereje óriási, ezért könnyen megvalósul, könnyen anyaggá sűrűsödik.

Legyen ebből mozgalom! Nyomtassunk matricákat, pólókat, népszerűsítsük mindenütt, ahol csak lehet. Semmiképpen ne szóljon mindez politikáról, pártokról, vallásról, vagy nemzetiségről! *Mindenki* csatlakozzon, akinek fontos ez a haza, akkor is, ha magyar, és akkor is, ha kínai, vagy épp alaszkaai az illető. Lehet baloldali, lehet jobboldali, katolikus, zsidó, vagy épp ateista, teljesen mindegy. *A lényeg, hogy magyar legyen a szíve.* Az egyetlen feltétel, hogy elfogadja ezt az országot hazájának, és egyetértsen a céljainkkal. Céljaink pedig, nagyon egyszerűek: békés, boldog, egészséges élet, egy szép, jólétben élő, hagyománytiszta, és minden értelemben tiszta Magyarországon.

A cél érdekében

1. Amikor csak lehet, magyar árut vásárolunk.
2. Kizárólag egészséges magyar élelmiszereket veszünk meg.
3. Lakóhelyünkön megtaláljuk azokat a gazdákat, akiktől *közvetlenül* vásárolhatunk tejet, sajtot, húst, zöldséget, gyümölcsöt és egyebeket.
4. Ruháinkon, házainkon, házainkban a magyar jelképrendszer elemeit használjuk díszítőelemként.
5. Támogatunk minden olyan kezdeményezést, amely a nemzet javát szolgálja, bárki indítsa azt el.
6. Senkit nem különböztetünk meg jobb-vagy baloldalisága, vallása, nemzetisége miatt, így mindenkivel összefogunk, *akinek a szíve magyar*, és jót akar a népnek.
7. Minél több tekintélyes közéleti embert megnyerünk az ügynek.
8. Létrehozunk egymás között egy információs hálót (honlap).
9. Nem veszünk fel banki hitelt, és amikor csak lehet, mellőzzük a bankokat, kivéve a szívdesség bankokat (lásd később), amelyeket nagyon is igénybe veszünk.

10. A megtakarított pénzünket euróban tartjuk, így nagyon egyszerűen bevezetjük az eurót, és megakadályozzuk a megtakarításaink elértéktelenedését.
11. A gyógyszergyárakat, illetve a profitorientált egészségügyet úgy gyengítjük, ha *egészségesek maradunk* ☺, vagy ha meghalunk. Az első változat szimpatikusabb, ezért mindent megteszünk egészségünk megőrzéséért.

Mi lehet ennek a mozgalomnak az eredménye? A teljesség igénye nélkül:

A magyar áruknak piacot teremtünk, ezért a magyar vállalatoknak nem kell külföldön piacot keresniük, és nyomott áron eladni a termékeiket. Ha jól mennek a magyar vállalkozások, megmaradnak a munkahelyek, és egyre újabbak teremődnek, a nyereség pedig, az országban marad.

Nem mérgezzük magunkat tovább az élelmiszeripar különböző kreációival, így egészségesebbek leszünk, rengeteg gyógyszer árát, és vizitdíjat spórolunk meg: egyúttal nagy-nagy profitkiesést okozunk a gyógyszergyáraknak, és megoldjuk az egészségügy túlterheltségének problémáját. ☺

Megszüntetjük a széthúzást, így a pártok, és a pártok mögött álló külföldi pénzügyi csoportok oszd meg és uralkodj taktikája nem válik be.

Ha a banki hiteleket és a banki szolgáltatásokat nem vesszük igénybe, a bankok haszna igen nagymértékben csökken, ami kikényszerítheti, hogy végre tisztességes feltételekkel kereskedjenek velünk.

Azok a csoportok is csatlakoznak hozzánk, akik eddig nemzetiségük, vagy vallásuk miatt kirekesztettnek érezték magukat, pedig igenis képesek lettek volna magukat igazi magyarnak érezni, és *tenni ezért a hazáért*. (Emlékezzünk rá, az aradi 13 tábornokból mennyien voltak külföldi származásúak, vagy a Nobel-díjasaink, nagy tudósaink hány százaléka zsidó vallású...)

Nem az a lényeg, ki honnan jön, és milyen vallást követ, hanem az a lényeg, hogy *milyen ember*, hogyan él, *hazájának tartja-e ezt az országot, és követi-e a szeretet törvényét*.

Szívesség-bankok

„Segíts magadon, Isten is megsegít.” Ezzel a jelszóval jönnek létre az országban egyre több helyen az ún. szívesség-bankok.

Nagy Gábor: Kamatozó szívességek

„Aki kormánytól, pártoktól, szakszervezetektől, hivataloktól, önkormányzattól, pénzintézetektől és cégektől várja létbiztonsága megteremtését, végül mindig csalódik. Ők jót akarnak, de az egymással folytatott versengéssel túlságosan el vannak foglalva. Viszont itt vagyunk mi, akik egy keletben, egy városban, egy faluban élünk. Egymás rokonai, barátai, kollégái vagyunk, egy templomba járunk, egy kisebbséghez tartozunk, egy klubban sportolunk stb., mi, akik személyesen ismerjük egymás gondját, baját. Mindannyiunkban ezerféle képesség szunnyad, csak időnk nincs ki-

bontakoztatni azokat a pénzért folyó napi hajsza mellett. Én remekül tudnék angol nyelvleckét adni, te kitűnő bioterményeket termelsz a kertedben, ő csodálatos szilvalekvárt főz, mi remek kosarakat fonunk szabadidőnkben, ti értetek a könyveléshez, ők meg tudnák javítani a porszívót. De ez sajnos ki sem derül, mert nincs pénzünk egymás szolgálatainak megfizetésére, és nincs elég bátorságunk szívességet kérni egymástól.

Cseréljünk! Jó?

Porszívójavításért lekvárt, könyvelésért nyelvleckét adok cserébe. A pénzt kikapcsoló közvetlen áru- és szolgáltatáscsere létezik, amióta ember az ember. Mi lenne akkor, ha a helyi közösségi barter szervezésére "szívesség bankot" alapítanánk? Ilyesmik léteznek már szerte a világban. A működési elvük a következő:

Havonta hírlevélben közléteszik, hogy a szívesség bank tagjai milyen termékeket és szolgáltatásokat kínálnak, illetve keresnek. Ezután az, aki pont azt keresi, amit egy másik tagtárs kínál, egyszerűen felkeresi a másikat és megkötik az üzletet. A vevő az áru értékével tartozni fog a banknak, az eladó pedig ugyannyival hitelezőjévé válik. De honnan tudják, hogy mi az áru értéke, ha nincs egy pénzegység mint egyetemes értékösszehasonlító alap? Hát igen, mégis kell, hogy legyen pénz. Ez a pénz azonban nem kell, hogy valóságosan a vevő zsebében legyen vásárláskor, hiszen minden egyes üzletkötés hitelben történik, amit a bank-központban lévő kartotékokra telefonos vagy szóbeli közlés alapján rávezetnek...

Az összes tag tartozásainak és követeléseinek egyenlege mindig 0, hiszen valójában nincs pénzforgalomban, csak áruk és szolgáltatások.

Milyen pénz a zöld pénz?

A zöld forint nem inflálódik, csak annyit kamatozik, hogy az értékét megőrizze, nem kell, hogy magunknál tartsuk, ezt nem lehet ellopni, elveszteni, kezelése végtelenül egyszerű. Ez a pénz önszabályzó, hiszen mindig valójában 0 zöld forint van forgalomban. Együtt létezhet a meglévő pénzrendszerrel, hiszen a "szívesség bank" minden tagja szabadon részt vesz a forintos gazdaság forgalmában is, mint eddig.

Ez a "pénz" nem több mint információ értékek forgalmáról. Nem lehet tehát spekulációs céllal kibocsátani, leértékelni, felvásárolni a kamatlábak befolyásolása céljából. Semmilyen hatalom nem képes áramlását kívülről befolyásolni. Aki eladósodik, nem kerül hitelezője hatalmába, hiszen senkise birtokolja előbb a pénzt, hogy utóbb kölcsönadhassa. A zöld forint tökéletesen decentralizálja a gazdaságot. A zöld forint természetes, szerves módon keletkezik, – úgy, hogy valaki valamiféle valóságos értéket ál-

lít elő, amit valakinek elad, – mindannyiunk emberi teremtőereje közvetlenül hozza létre.

Szociális következmények

Minden zöld forint üzletet személyesen kötünk, amivel új barátokat és ismerősöket szerzünk. Ez a rendszer elősegíti, hogy a közösség végre önmagára ismerjen. Az ismeretségek sűrű szövevénye rengeteg rejtett gazdagságot hordoz magában, barátságok, gyermeknevelési és felügyeleti kapcsolatok hálózata, összejövetelek lehetősége, az utcák és terek otthonosabbá válása, a közbiztonság javulása. A zöld forint, kezdeményező, és teremtő energiákat szabadít fel, miközben növeli az egyének és családok önértékelését és önállóságát. A teljes munkaidőben foglalkoztatott ember önértékelése ahhoz a munkához kötődik, amit a munkahelyén végez. A munkahelyvesztést, mint értékvesztést éli át a munkanélküli. Ha valaki a hírlevélben közölt ajánlatlistát böngész, ezerféle ötletet kaphat, mivel válhatna hasznossá környezetének.”

Egy működő példa: talentum kör budapesten

„A világ sok pontján rájöttek már arra, hogy a jelenlegi gazdasági világrend beépített hibái fontos tényezői a rohamos mértékű környezet pusztulásnak, szociális egyenlőtlenségeknek és politikai bizonytalanságoknak. Megállapították többek közt, hogy baj van a pénzzel, a kamatos kamat rendszer lényeges eleme annak a pénzügyi automatizmusnak, amely eredményeképp a pénz "önmagától" áramlik a szegényektől a gazdagokhoz, a perifériáról a központba, a faluból a városba, délről északra, keletről nyugatra, stb. A forgalomból folyamatosan "kiszivattyúzódik" a pénz, emiatt hiába van mérhetetlen mértékű túlkínálat, a kereslet nem fizetőképes.

Ugyanakkor hatalmas tőkék halmozódnak fel egy szűk tulajdonosréteg kezében, amelyek a legabszurdabb módokon is lecsapolást keresnek (fegyverkezés, űrtechnika, veszélyes pénzügyi és ingatlan-spekulációk, stb.).

Ahol ezt végig gondolták, önként adódott az ötlet: csináljunk másmilyen pénzt. Olyant, amelyet nem a politikai és gazdasági hatalom csúcsán levők hoznak létre és kontrolálnak, hanem mi mindannyian, akik fillérre beosztott konyhapénzből mérjük életünket fizetésnaptól fizetésnapig.

Ha Önnek is ilyen gondjai vannak, akkor szeretettel ajánljuk figyelmébe a Talentum kört. A módszer igen sok világvárosban és vidéken évek óta

kitűnően működik, tudomásunk szerint a Talentum kör hazánkban az első ilyen típusú kezdeményezés.

A Talentum kör egy szívesség bank, amelyhez tartozik egy hírlevél, és egy számla-nyilvántartó központ. A hírlevélben a tagok szolgáltatásokat, esetleg használt holmikat vagy árukat ajánlanak fel, illetve keresnek. Az üzletkötés úgy jön létre, hogy a kínáló és kereső telefonon egymásra talál, a szokásos módon megalkusznak a szolgáltatás vagy áruról, de az értéket nem a szokványos módon pénzben, hanem talentumnak nevezett kvázi-pénzben egyenlítik ki. A központban minden tagnak hitelszámlát vezetnek, ahová az üzletkötés tényét és értékét az üzletfelek telefonon jelentik be. A talentum nem megfogható pénz, ez csak könyvelési tételként jön létre, a vevőnél terhelésként, az eladónál jóváírásként. Az árban a felek teljesen szabadon állapodnak meg, irányelvként a Kör alapítói 1 óra szolgáltatás = 100 TT-ben állapodtak meg.

A játékszabályok (jelenleg még) igen egyszerűek:

1. Belépési díj egyszeri 100 Talentum, amelyet a külön tagként nyilvántartott "központnak" írnak jóvá, a központi "kiadások" (pl. a rendszer működtetése és propagandája), valamint a kilépők által elvitt Talentumok okozta veszteségek fedezésére.

2. A maximális hitel felső határa az alapítók megállapodása alapján jelenleg 20.000 Talentum. Eddig az értékhatárig mindenki szabadon igénybe vehet szolgáltatásokat ellenszolgáltatás nélkül. Ezt a határt nem lehet átlépni, ha valaki közelíti, akkor sürgősen gondoskodnia kell arról, hogy más tagok igénybe vegyék a szolgáltatásait, és így dolgozza le tartozásait a közösségnek.

3. Ha valamely tag 5 hírlevél után sem ad bármi módon életjelt magáról, akkor további egy rákérdezést kap. Ha ezután sem jelentkezik, a listából kikerül a neve, és hírlevelet sem kap mindaddig, amíg maga nem kéri újra a listában való szerepeltetését, és a hírlevelet.

4. A hírlevél előállítási és postaköltségeit a tagok fedezik, jelenleg évi 500 Ft.

Jelentkezni úgy lehet, hogy a leendő tag egy postai vagy drótlevélben megírja a nevét, telefonszámát, címét valamint felajánlásait és igényeit a központnak, illetve eljuttatja az éves költségtérítést." (Forrás: A Talentum kör honlapja).

Emlékezzünk!

Az univerzális tudás, amely a nyelvünkben, a jeleinkben él, mindannyiunk „tulajdona”, és tudása. Az igazi tudást arról lehet megismerni, hogy amikor elénk kerül, olyan egyszerűnek, tisztának és logikusnak tűnik, hogy nem is értjük, miért nem jöttünk rá előbb.

Ráismerünk, mint egy jó ismerősre. A lelkünkben él ez a tudás, hiszen mi mindannyian a Teremtő Tűz szikrái vagyunk: együtt alkotjuk a Teremtő Tűzet. Ha már felismertük valakiben, a testvért, ne engedjük el többé a kezét. Fogjunk össze, mert minden szikrával nagyobb lesz a tűzünk. Emlékezzünk arra, kik vagyunk és honnan jöttünk. Emlékezzünk arra, hol voltunk születésünk előtt, és hova megyünk halálunk után.

Használjuk fel a hagyományainkat

A magyar hagyomány megtartása, és mindennapos használata azért nagyon fontos, mert az ősi isteni tudást tartalmazza, és minden magyarban tudatosítja a születése előtt vállalt, eltervezett feladatát. Amikor a hagyomány háttérbe szorul (lásd korunkat), akkor biztosak lehetünk abban, hogy a magyar nép nem saját jószántából cselekszik, hanem valamilyen sötét befolyás alatt tengeti életét. Mekkora lehet a sötétség, amikor már a mag népe sem világít??!

A legtöbb mai ember fejében a hagyomány képe összekapcsolódik a konzervatív, minden változást elutasító gondolkodással. A hagyományörzés nálunk annyit jelent, hogy megmentjük a 150 éves tornácos parasztházat, és annyit költünk a megőrzésére, amennyiből két új házat is megépíthetnénk. A hagyomány

lényege pedig nem a vizes, omladozó falú parasztház újjáépítéséből, vagy a törött 100 éves korszok összeragasztásából áll, hanem a hagyomány jelrendszerének, gyökérrendszerének a MAI KOR SZELLEMÉHEZ KIALAKÍTOTT felhasználását jelenti. (Ez nem jelenti azt, hogy a régi dolgok megőrzése haszontalan lenne.)

Amennyiben tudjuk, hogy melyek voltak a magyar ház legjobb és leglényegesebb vonásai, tartsuk meg ezeket a vonásokat, de építsünk új házat, és a darabok összeragasztása helyett inkább készítsünk új korszót. Régi formájú házat lehet mai anyagokból is építeni, fürdőszobával, és minden komforttal, ami egy modern házhoz tartozik. A hagyomány újraértelmezése éppen itt szükséges. A fürdőszoba-csempe ugyanis lehetne kifejezetten magyar...

A hagyomány csupán egy gyökérrendszer, amely minden korban más növényt hajt, más virágot hoz. Egy a lényeg: hogy éljen, hajtson, virágozzon, és hozzon minél több gyümölcsöt. Arra kell csupán vigyáznunk, hogy a gyökérrendszer ne sérüljön, épen megmaradjon.

Ha végigmegyünk az országon, és megnézzük az új házakat, találunk rajtuk bármiféle jelet, amely megkülönbözteti őket európai társaiktól?! Ha végigmegyünk az utcán, látunk olyan ruhát, amely valamilyen magyar jelentést hordoz?! Sajnos, nem.

Nohát, ÍGY tűnnek el a gyökerek...amikor a házat skanzenbe, a korszót és a ruhát pedig múzeumba számúzzuk. ÍGY válunk a globalizmus áldozataivá. Azonban figyelem! Nem mások teszik ezt velünk, hanem bizony MI MAGUNK!

Az istenanya kérése

Medjugorjében megkérdezték a magyar zarándokok a Szűzanyát, mit tegyenek, hogy Magyarország újra békés és virágzó ország legyen... A Szűzanya azt válaszolta, hogy imádkozzanak, és tegyék a képét a magyar zászló középső, fehér sávjába oly módon, hogy a piros és a zöld sávot a kép ne érintse. A kérés teljesen logikus, és akár magunktól is rájöhettünk volna, hiszen az Istenanya Szent István óta Magyarország örökös királynője, igazi „tulajdonosa”, így a képének már régen ott kellene lennie a zászlónkon, sőt a címerünkben is!

EGYETÉRTÉSBEN
... végre fölkel a Nap

Egy mindenkiért, mindenki egyért!

Ha szeretnénk megmenteni a Földet, megóvni és összetartani az országunkat, biztosak lehetünk abban, hogy a megoldás nem a politikusoktól, nem a pártoktól, és nem is az ország vezetőitől érkezik. A megoldás *bennünk van*, és a sikere attól függ, képesek vagyunk-e összefogni egymással. Képesek vagyunk-e kicsi, de hatékony közösségeket alakítani *a saját lakóhelyünkön*. Lesznek-e olyan emberek, akik vállalkoznak a közösségek szervezésére, lesznek-e olyan emberek, akik működtetik, és életben tartják ezeket a csoportokat, és lesz-e egy információs háló, ahol ezek a közösségek a kapcsolatot tartják egymással.

Kicsiben, sokan, és „alulról” tudjuk átalakítani a jelenlegi pusztító rendszert, és csakis akkor, ha TESZÜNK érte. Senki nem fogja helyettünk elvégezni a munkát. Amikor időhiányra, pénzhiányra, a többiek passzivitására és érdektelenségére hivatkozunk, csupán kibúvókat keresünk saját magunk számára. Ne gondoljuk, hogy könnyű legyőzni önmagunkat...

Könnyebb a tűzön járni, vagy sok-sok pénzért beavatást, és „mesteri címet” vásárolni. Könnyebb elégedetlenkedni, és folyton arról beszélni, mit kellene tenni, mint egy egészen kis lépést VALÓBAN megtenni. Lehet tüntetni, lehet sztrájkolni, lehet fenyegetőzni, és lehet akár löni is egymásra, de ezeknek a módszereknek az eredménye nem túl meggyőző, a vérontás pedig, csak még tovább ront a helyzetünkön.

Képzeljük el, mi történne, ha az erőszak helyett egyre több helyen feltűnne az EGYETÉRTÉSBEN „logo”. Autókon, plakátokon, pólókon, templomi hirdetőtáblákon, iskolákban, óvodákban, és a munkahelyeken. Ha az egész országban gombamód szaporodnának azok a kis közösségek, baráti társaságok, akik megértették a célt, és ennek szellemében képesek egymást segíteni, ráadásul még jól is érzik magukat együtt.

Ha olyan orvoshoz mehetnénk, ha olyan autószerelőhöz vihetnénk az autónkat, akinek az ajtaján ott az EGYETÉRTÉSBEN matrica. Ha olyan gazdától vehetnénk a tejet, a sajtot, a zöldséget, aki már közülünk került ki.

Előbb-utóbb nagyon sokan lennének, és így már lenne esélyünk azokon is segíteni, akik még nem ébredtek fel Csipkerózsika álmukból...

EGYÜTT valóban megválthatjuk a világot!